

عنوان مقاله: چالش های نظام آموزش و پرورش و خانواده ها در دوران کرونا و اقدامات مورد نیاز در دوران پسا کرونا

سیمین حداد عراقی (دانشجوی دکتری علم اطلاعات و دانش شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بابل و مربی امور تربیتی اداره آموزش و پرورش قائمشهر). ثریا حداد عراقی (دبیر اداره آموزش و پرورش شهرستان سواد کوه شمالی)

مقدمه: شیوع ویروس کرونا در ابتدای سال ۲۰۲۰ سبب مخاطراتی در جهان شد؛ از جمله ۵/۱ میلیارد یادگیرنده در کشورهای مختلف از دسترسی به کلاس های حضوری محروم شدند (یونسکو، ۲۰۲۰). این ویروس گذشته از ایجاد اختلال در نظامهای آموزش قبل از دانشگاه، نظام های آموزش عالی و پژوهشی همه کشورها را در نوردیده و به اختلال کشانده است. در ایران تقریباً از ابتدای ورود کووید ۱۹ و مشکل همه گیری کرونا موجب شد که برای حفظ سلامت دانش آموزان و دانشجویان به استفاده از سامانه های الکترونیکی و آموزش برخط روی آورند. بدون شک نهاد آموزش و پرورش در ذهن عموم افراد جامعه، از ابتدایی ترین سطوح تا عالی ترین سطح آن در قالب مکانی به نام مهد، مدرسه و دانشگاه تعریف شده است. آموزش در ساعات خاص و در مکان خاص، ارزش و اعتبار رسمی دارد، در حالی که آموزش و یادگیری به معنای واقعی باید در تمام ساعات زندگی و با تجارب و کنش های روزانه همراه باشد و یونسکو هم قرن بیست و یکم را قرن یادگیری نام گذاری نموده است

روش کار:

پژوهش حاضر با استفاده روش کتابخانه ای و با رویکرد تحلیل محتوی انجام شده است. جامعه پژوهش حاضر را مقالات منتشر شده در خارج و داخل کشور که به موضوع چالش های کرونا در آموزش اختصاص داشتند، تشکیل داده اند.

یافته ها:

وقفه در اجرای برنامه های درسی حضوری، قرابت زمانی همه گیری کرونا با برگزاری کنکور سراسری، به حاشیه رفتن امور تربیتی و پرورشی، حضور تمام وقت دانش آموزان در خانه و عدم ارتباط با محیط مدرسه، عدم امکان حضور تمام دانش آموزان در فضای مجازی، پایین بودن سواد رسانه ای و شبکه ای معلمان، دانش آموزان و خانواده ها و ضعف مهارتی خانواده ها در پیشبرد برنامه های درسی از چالش اساسی هم برای خانواده ها و هم نظام آموزش پرورش در دوران کرونا بوده است.

بحث و نتیجه گیری:

بروز شرایط جدید کرونا در جهان، جنبه دیگری از شایستگی های مورد نیاز برای ایجاد موقعیت های یادگیری موثر، بروز و ظهور پیدا کرد. با تعطیلی آموزش حضوری و چهره به چهره، نیاز جامعه آموزشی کشورهای جهان در همه ی سطوح به کسب شایستگی های فناوری و عدم آمادگی پیشینی کافی در این زمینه به صورت یک شوک خود نمایی نمود. در چنین فضایی، مدیریت آموزش در فضای غیرحضوری و ترکیبی، مستلزم برخورداری هم زمان از دو دسته شایستگی پداگوژیک و تکنولوژیک است. پیش بینی می شود این عرصه، فضایی را فراهم آورد که آموزش پس از کرونا، هرگز به مدار قبلی خود باز نگردد و در بسیاری از جوانب، دست خوش تغییراتی شود که عمدتاً مطلوب تلقی می شوند. براین اساس، شاید دهه ی آینده، دوران توسعه خلاقیت ها، نوآوری در تولید طراحی های

منابع:

امانی طهرانی، محمود (۱۳۹۹). سیاست ها و ماموریت های آموزش و پرورش در زیست بوم جدید. سی و چهارمین اجلاس سراسری روسا و مدیران آموزش و پرورش سراسر کشور. قابل دسترس در: <http://dolat.ir/detail/346204>

تورانی، حیدر. (۱۳۹۹). پسا برنامه در پسا کرونا، ضرورت تعلیم و تربیت امروز (مبنتی بر مدل رادار استراتژیک). فصلنامه روان شناسی تربیتی، ۱۶(۵۵)، ۱۰۵-۱۱۷. /doi: 10.22054/jep.2020.52501.3004